

Versajánló

Charles Baudelaire

/1821-1867/

Az ember és a tenger

*Szabadság embere, tengert imádni hű!
Szeresd csak: tükröd ő, hullámló végtelenje
Minthogyha parttalan bús lelked képe lenne
S ő is, mint szellemed, örvénylőn keserű.*

*Képmásod mély ölén alámerülsz gyönyörrel,
Szem és kar rásimul s felejtí már saját
Háborgását szíved, figyelve ősz zaját,
Mely egyre féktelen és vad panaszbá tör fel.*

*Mindkettőtök setét s rejtelmesen rideg:
Ember, örvényeid kinek van mérni ónja?
Tenger, halk kincseid napfényre fel ki vonja?
A meghitt titkokat irigyen őrzitek.*

*És mégis, míg a vén századok tűnni térnek,
Kegyetlen és konok küzdésteK egyre áll,
Jaj, mert szerelmeTeK a gyilok és halál,
Oh örök birkózók, oh vad dacú fivérek!*

